

МОЦНЫЯ НЭРВЫ.

Міналь дні, тыдні, месцы...
Штодня з-пад цёмных стольў турмы, на сарых лукішкіх падвалах прымоўзікі на тоўсты грамадаўцаў на сух.

Штодня па калёвіх білстах, атрымлівачы «прагоніны», вяліжжаўцаў у Вільню сотні съведак прокуратуры, съведак таго размы, які се́нцы па-нече на абшарах Заходняй Беларусі.

Штодня па адрасе гарадзянай народнай Грамады ільлюцца сгрумезенімі ліжыўскімі дафенізмічнымі выдумкамі, бруднай маны, навязчычной колькасці падложных съведчаньняў, даку-мантай, паказаніні.

Фашыстыкі павук усладзены Польскай дзяржавы тэх сваёй агідае паву-циньне.

Шмат хто змарыўся ў гэтым пра-цце.

Змарыліся карасандыты замежных газет, на іх слах будучи сальны за зваротамі дафенізмічнага павуциньня рабіц спрадаваць сваё чатырох.

Змарыліся чытальні, штодня з ра-нікі натыкаючыся на трафарэтную фра-зу: «судовыя слэдствія цытніцаў сваім нарадамі дадзе».

Змарыліся сама праца,—тады сіла, што наўміру жыве ўсялікая гатунку санкцыямі, начінані і якай налада-гаты навінамі свой змест і сваё ад-дэні.

Ступініца перфі,—ступініца нарывы. Адно дзень стараны не змарыліся ў гэтым чудоўшчыні працсе,—

польскі суд

і Беларуская Грамада.

Кожная з гэтых старанін запада добра па зместе трагічна становічна, запада добра ўсьведаміле пістарычнае зна-чынне працесу, каб быць зморанай, каб зкорасцю паслабіць сваё нар-вы.

Дапраўды,—у гэтым працесе Грамады лішні раз націвірахацца іс-ціцаў рымлян, пераказана ў апошнюю імперыялістичную вайну: той выйграе ў сымбіолічнім змаганні, у каго на-рыва мацнейшы.

Што як на вайна, не сымбіолічнае змаганні адбываецца ўжо другі ме-мяц у мурох віленската суду? Чым, як не змагарымі слаборытнікамі, можна наўвядзіць троціцідзеннае стыльне Грамады прад арсоналам польската фынансіката суду.

Мы, прынаміс, ласкні так і гля-дзім на спругу.

Музыкальна, пакутная Беларусь сотні год чакала свай сустракі з панскім Польшчыкам. Курэз хата і бліскучы падарунак, прыбрэтаў вёска і панскі двор сотні год стаялі адзін супречнікамі іх падарункаў, у каго на-рыва мацнейшы.

Сотні год прыгода, што юноша, на аснове параграфа криміналага кодакса, быць магае, тэхнікі, тэарэтыкі, аbstрактныя дас-леднікі не заўхадзялі яшчэ.

Ціпер і сілыны ясна і відна.

Дзэві слыс,—і наўлімнае змаганьне. Трыцаць дзён пагоні ўзмо-вілі працес. Трыцаць дзён тэх фынансікі павук сваё павуциньне, пагоні нарывы з більшіх паддуздых.

Суд ведзе, што робіць: ён батиль, што юношына, на аснове параграфа криміналага кодакса, быць магае, тэхнікі, фальшивымі съведкамі, толькі пагоршыці працес.

Застасцца другая палова справы,—

выйграць працес «маральна». Весь адзін бенч іннер місль суду, суда, пагоні заклопотані сінімі Бель-візар і яго верныя слугі ў Вільні. Ім ходзіць ад тое, каб «маральна» зла-мады Грамады, каб прымусыць яго за-вініці сваю слабасць, напрасна лі-тасці, палёткі. Для тогата—бенчыкі съведак, месчынна працедура, бяскон-ці доліц.

Дарманы надзея!

Нізомінаны за год мучаніні у адзінчынках Вропак, Нізанік і Луби-шак,—грамадаўца засточна іх зізомінанімі і ў ічынічным працесе. Ніхай трыаць працес якія месцы,—мы паз-німі на Тарацкіні, Міхайлоўскага, Лу-пінскага.

Гэткі саўкупніцаў сілі і тавары.

А таму, што мужыкі нарывы былі і засточна міцнішымі за панскіх.

Ім месцы і на год, а стагоддзе бы-лі яна ў дыпісе,—і вітрымалі. Дык віз-ю-ж паважна думаючы паны судье-дзіў, якія сілілі ўзмо-вілі працес.

Дзіў, якія сілілі ўзмо-вілі працес?

А таму, што мужыкі нарывы былі і засточна міцнішымі за панскіх.

Ім месцы і на год, а стагоддзе бы-лі яна ў дыпісе,—і вітрымалі. Дык віз-ю-ж паважна думаючы паны судье-дзіў, якія сілілі ўзмо-вілі працес?

Дзіў, якія сілілі ўзмо-вілі працес?

